

Basamak

– Nuriye Akyol · 02 Şubat 2026

Zaman hızla koşarken sürüklüyor bizleri
Öyle dar, öyle uzun hayatın dehlizleri
Her dem üzerimizde Azrail'in gözleri
Bulanık sel gibidir, arzular taşar gider
İnsanoğlu gafildir hududu aşar gider.

Hayat sarp bir geçittir, dertler büker belini
Nefs'e mağlup olursan, şeytan keser yolunu
Bir hayal kirmenine kaptırırsın kolunu
Çekip alabilirsen yüreğini elemden
Dön, himmet talep eyle onu yazan kalemden.

Kara bir delik zaman, çeker bizi içine
Görünmeyen bir varlık eşlik eder suçuna
Her zerren hazırlanır, dar-ül bekâ göçüne
Kalbinden çıkan bir nur, aydınlatır yolunu
Mevlâ hesaba çeker, kalbi kara kulunu.

Kurutman gerekirken içindeki batağı
Heyhat! Yüreğin oldu masiyetin yatağı
Şeytana mesken oldu, o hakikat otağı
Yıkıldı yavaş yavaş, imânın istihkâmı,
Nefse ilhak eyledin, o muazzez makâmı.

Habil canını koydu, armağan sunağına
Kabil kibriyle düştü şeytanın tuzağına
İnsan hep ilgi duydu Allah'ın yasağına
Esfel-i safilin'e inene kadar düştü
Bu sefalet ağında celladıyla görüştü.

Ey Nûrfânî'm yetmiyor, kendi gücün kendine
Bu kadar mı zayıfsın düştün nefsin fendine
Bir ömür feda ettin, "ben" denen efendine
Koy akılsız başını iflasın eşliğine
Yatsın zavallı ruhun nedâmet döşegine...

İndin basamakları dibe varana kadar
Aklın başa gelmedi kalbin durana kadar.

18/12/2025